

May I have this Dance? (Kathryn Ramey) FOTO: KATHRYN RAMEY

ten de moderne geschiedschrijving vallen, alsof ze tot een verleden behoren dat niet gemeenschappelijk is aan dat van de maker en zijn publiek. 'Nanook of the North was a cinema of origins in many ways: its appeal was the myth of authentic first man.'

Volgens Rony is de etnografische film een cinema van het lichaam: culturele informatie wordt geanalyseerd door te focussen op de anatomie en bewegingen van het lichaam. Het lichaam is in de visuele antropologie tot culturele site gebombardeerd. In de analyse van *Nanook* wordt duidelijk dat deze culturele kennis vaak verwijst naar de presupposities van de maker. Een voorbeeld. Tot de jaren '30 werd een personage dat in de camera lachte, beschouwt als de clown, de zot van het verhaal. Ook *Nanook* lacht voortdurend in de camera. Recent onderzoek toont aan dat de Inuit Flaherty's interventie heel amusant von-

den. Flaherty vroeg namelijk aan hen kleren te dragen die ze al jaren niet meer droegen, vroeg aan *Nanook* om aan een grammofoonplaat te likken alhoewel dit voorwerp reeds een tijdje bij de Inuit bekend was. Eigenlijk lachte *Nanook* met de hele situatie. Echter, het enigma van zijn lach liet toe dat het contemporaine westerse publiek de eigen culturele connotaties projecteerde op de film, en dus op de Inuit-gemeenschap. Vanuit hun standpunt was hij kinderlijk en werd hij via de connotaties met het dierlijke geassocieerd met 'primitive man'.

Rony stelt niet de vraag of Flaherty al

dan niet een goede antropoloog was. Wel argumenteert ze dat de context van de film en de culturele conventies het publiek ertoe aanzetten met een antropologische bril te kijken.

CULTURELE DIVERSITEIT III

De strijd voor culturele diversiteit is gewonnen wanneer we bereid zijn ons intellectueel, emotioneel en materieel in te zetten voor een taal die met uitsterven bedreigd wordt, en wel met net zoveel overtuiging als wanneer we de panda of de neushoorn voor uitsterven willen behoeden.

[Amin Maalouf]

Dit betekende: een film zien die een authentieke realiteit beschrijft. Het feit dat er een verschil bestaat tussen representatie en realiteit ontsnapte het publiek volledig. Het beeld construeert een identiteit in haar product. Deze identiteitsconstructie spreekt

duidelijk over een andersoortige realiteit dan degene die geleefd wordt. Het is een soortement spiegel die voorgehouden wordt, waarbij de ander –zoals Lacan dat aantoonde–